

der mulig kunde se nogen Forandring heri. Jeg tror, at det Forhold, jeg har nævnt, er stiftet til at blive set ordentlig efter. Jeg har hørt paastaa, at der skulde være nogen Vansteligbed ved at blande sig i disse Forhold paa Dyrehavsbakken, fordi Indtægterne deraf tilfalde to velgørende Stiftelser, Gentofte og Lyngby Hospital. Det er dog et Argument, der efter min Mening ikke kan tages alvorligt, saa at Landets almindelige Love derfor skulde kunne tilfidesættes, og Utilbørlighederne saa Lov til at finde Sted. Det kan jeg paa ingen Maade forstaa, saa meget mindre som disse Stiftelser derude ere velhavende, saa man kan vist godt se bort fra dette Forhold. Det vilde glæde mig, hvis den højtærede Minister var bekendt med disse Forhold, eller, hvis han bliver nøjere bekendt dermed, skulde finde Anledning til at sikkre ind og træffe Forholdsregler derimod.

Finansministeren (Lüttichau):

Den ærede Ordfører indlød sig, som det var at forudsæ, kun paa en kort Omtale af de Vædringsforslag, der ere opførte her til tredje Behandling under Finansministeriet. Han nævne de først under § 2 Vædringsforslag Nr. 3, der er opstillet af mig, men som Udvalget ikke har tiltraadt. Jeg skal da kun om dette Vædringsforslag bemærke, at det er fremkommet fra min Side for at udhæve den store Trang, der er til at afhjælpe den lave Lønning, som er tillendt Skovridere af anden Klasse. Der er af mig fremsat et Lovforslag, som skulde afhjælpe den uheldige Stilling, hvori de nævnte Skovridere staa, og der er jo tidligere fra et Lønningsudvalg fremkommet en Underudvalgsbetænkning om dette Emne, hvorimod der ikke tidligere og heller ikke i denne Sæssion har foreligget nogen virkelig Betænkning. Den nævnte Underudvalgsbetænkning gif ikke ud paa at sætte — saaledes som den tidligere Finansminister har ønsket, og som ogsaa jeg ønsker — de nævnte Skovridere op i første Klasse og derved stille dem lige med de øvrige i Genhold til, at alle Forpligtelser for Skovridere, hvad enten de staa i den ene eller den anden Klasse, ere ens. Jeg fandt det derfor, som sagt, rigtigt at gøre et Forsøg paa ved Hjælp af Finansudvalget at sikre dem en Befordringsgodtgørelse, der nogenlunde kunde erstatte de Fordele, der tilfattedes ved Lønningsforlaget. Jeg har altsaa kun villet benytte Lejligheden til ogsaa her at fremhæve den uheldige Stilling, hvori de nævnte Embedsmænd staa. Den Omstændighed, at Udvalget ikke har imødefømet mig paa dette Punkt, kan ikke — deri

er jeg enig med den højtærede Ordfører — anses som en Tilkendegivelse af, hvorledes Folketinget ellers vil stille sig til disse Lønningspørgsmaal, naar de komme til anden Behandling, hvad forhaabentlig snart vil ske. Jeg vil da, som Sagen her foreligger, finde mig foranlediget til at tage dette Vædringsforslag tilbage. Jeg tager altsaa Vædringsforslag under Nr. 3 til § 2 tilbage.

Formanden (Sofus Høgsbro): Vædringsforslaget under Nr. 3 til § 2 er taget tilbage. Jeg spørger, om nogen op-tager det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er Vædringsforslaget bortfaldet.

Finansministeren (Lüttichau): Saa omtalte den ærede Ordfører Vædringsforlaget Nr. 19 til § 16, og jeg skal gerne, ligesom den ærede Ordfører, indrømme, at det kun er et ringe Tilskud, der ydes de paagældende militære Pensionister og deres Enker. Men ligesom den ærede Ordfører vil jeg ogsaa udtale, at man forhaabentlig vil modtage nogen Taknemmelighedsfølelse fra den Kant, fordi der dog et gjort et Skridt henimod at stille dem lidt bedre end tidligere. — Dernæst blev de til § 24 stillede Vædringsforslag omtalte. Den ærede Ordfører fandt, at det under Nr. 113 til Udvidelse af tredje Postrevisionskontors Lokaler forlangte Beløb var meget højt. Jeg skal dertil give den Forklaring, at Summen ogsaa forekom mig noget høj, og jeg gav mig derfor til at anstille nøjere Underjøgelse, hvoraf det fremgik, at det, der var forlangt til Mobilier o. s. v., ikke var mere, end hvad der er almindelig Sæt og Brug og paa ingen Maade kunde betegnes som nogen luksuriøs Udstyrelse af de paagældende Lokaler. — Under Nr. 116 har Udvalget stillet et Underædringsforslag, hvorved man vil sætte Beløbet for Soldkammerbygningen i Esbjerg til 100,000 Kr. Naar der fra Finansministeriets og Soldvæsenets Side var stillet Fordring op om et ikke saa lidt større Beløb, nemlig 125,000 Kr., saa det blandt andet i, at man ansaa det for nødvendigt, da denne Soldkammerbygning skulde ligge paa et Sted, hvor saa at sige hele Landets Indførsel fra Vest og for en stor Del ogsaa dets Udførsel vest ud foregik, at udstyre Bygningen en lille Smule rundligere ogsaa fra Udseendets Side, end det er stet med afstedsliggende Soldbygninger som f. Eks. den, der i Fjor var under Opbygning i Falsø og Frederiksfund. Men den større Sum var dog ingenlunde hovedsagelig foranlediget af disse ydre Genhyn. Det er jo meget store Fordringer, der stilles her til Soldvæsenets Funktionærer.